

de-a face cu forme de artă, știința teatrului nu are nici un motiv să se ocupe de ele. Prof. Bellonci a extins această obiecție chiar și asupra acelor *Sacre rappresentazioni* din evul mediu, care, a spus d-sa, nu pot fi cuprinse în categoria teatrului adevărat, deoarece le lipsesc formele inițiale ale artei.

Spre deosebire de acest punct de vedere, dr. Stadler (Elveția) s-a situat, în mod prietenesc, pe o poziție diametral opusă, care în practică este sprijinită de știința teatrului din toate țările europene: el și-a exprimat dorința ca noțiunea de teatral să fie luată într-o accepție mai largă. Trebuie să se vorbească despre teatru, oriunde niște oameni joacă roluri și apar în fața unui public, așa cum se întâmplă atît în spectacolele religioase din evul mediu, ca și în datinile populare. D-sa a spus că această concepție constituie principiul fundamental al oricărei cercetări de istoria teatrului. Istoricul teatrului este dator să acorde noțiunii de teatru sensul cel mai larg cu putință, să nu se preocupe exclusiv de drama vorbită, cîntată, dansată, de arta scenei, ci să aibă în vedere, de pildă, și toate procesiunile, serbările baroce, sau cirul din secolul al XIX-lea, care a inițiat tradiția pantomimei. Teatrul profesionist și teatrul de amatori interesează deopotrivă pe cercetătorul istoriei teatrului. Teatrul de amatori încă a mai îndeplinit în cursul ultimelor două secole un rol deosebit de mare, și mișcarea teatrală a unei țări — a Elveției, de pildă — nu poate fi judecată, dacă nu se ține îndeajuns seamă de acest sector. Dacă vom restrînge noțiunea de teatru la teatrul de artă cu actorii săi profesioniști, nu vom ajunge niciodată să înțelegem originile teatrului; sectoare vaste ale evoluției sale ar scăpa, în acest caz, privirii noastre; chiar și unele fenomene de domeniul teatrului contemporan ar putea fi înțelese anevoie, în anumite privințe.

Deși punctele de vedere exprimate de diferiții cercetători în cadrul secției de metodică se deosebeau, în parte, foarte mult între ele, deși au reușit clar unele opoziții, au existat totuși și poziții fundamentale comune și, mai presus de orice, s-a constatat o largă înțelegere reciprocă. Secția de metodică și-a încheiat lucrările într-o atmosferă de colaborare prietenească.

Discuțiile rodnice urmează să fie reluate cu prilejul viitoarei sesiuni plenare, care va avea loc la Viena în primăvara anului 1959."

Știri din . . .

U. R. S. S.

● Teatrul de Dramă din orașul Ulianov a prezentat în premieră unională piesa *O misiune minunată*, datorită dramaturgului local V. Dediuhin. Noul spectacol surprinde cîteva episoade din viața familiei Ulianov, familia marelui conducător al revoluției: Lenin.

● Teatrul academic „J. Kupala” din Minsk a prezentat, cu prilejul festivalului unional al teatrelor, două spectacole, și anume *Vulpea și strugurii* de G. Figueredo și *Anul amenințător* de A. Kapler.

Ambele spectacole, primate cu mult interes de publicul spectator, vor figura în repertoriul teatrului pe anul 1958. Cit privește teatrul rus „A. M. Gorki” din Minsk, el a înscris în repertoriul său piesa *Misiunea principală* de K. Gubarevici.

● Dramaturgul sovietic D. Zorin și-a anunțat mai de mult intenția de a scrie o trilogie dramatică dedicată istoriei orașului Moscova. Prima parte a trilogiei, intitulată *Izvorul veșnic*, în care dramaturgul reflectă evenimentele anului 1920, deci o perioadă de început a statului sovietic, se joacă încă din toamna trecută pe scena Teatrului Mic. Actualmente, D. Zorin lucrează la a doua parte a trilogiei (*Ziua hotărîtoare*), care va oglindi problemele construcției pașnice de astăzi. Cit privește ultima parte a trilogiei — titlul ei a fost fixat provizoriu *Viitorul* — ea va deschide o perspectivă asupra Țării Sovietice și, implicit, a orașului Moscova în anul 1970. Ultimele două părți ale trilogiei au fost contractate tot de Teatrul Mic.

● Un colectiv format din actorii Teatrului Academic de Artă a întreprins recent un lung turneu pe șantierelor hidrocentrelor din Siberia. Cu acest prilej, au fost reprezentate piesele *Orologiul Kremlinului*, *Liubov Iarovaia*, *Platon Krecet*, ca și fragmente din piesele lui Gorki și Cehov.

● Teatrul din Bălți (R.S.S. Moldovenească) a înscris în repertoriul său *Coana*

Chirița la Iași de V. Alecsandri. Direcția de scenă o semnează B. Harcenko.

● Teatrul din Sverdlovsk a montat recent o piesă scrisă de unul dintre tinerii actori ai teatrului. Este vorba de lucrarea *Odată, în grădinile liceului*, dedicată adolescenței marelui Pușkin. Rolul principal, cel al poetului, este deținut chiar de autorul lucrării.

● Direcția Generală a Artelor din Ministerul Culturii al R.S.F.S.R. a hotărât recent înființarea unor studiouri pentru pregătirea tinerilor actori, pe lângă teatrele din Novosibirsk, Vladivostok, Iaroslavl, Gorki, Voronej, Saratov și unele teatre din Leningrad și Moscova.

În cadrul acestor studiouri, viitorii actori, recrutați dintre cei mai talentați tineri din localitatea respectivă, vor audia un curs de arta actorului, eșalonat pe doi ani. Totodată, elevii vor desfășura și o activitate practică pe scena teatrului respectiv: în anul I, ei vor face figurație, iar în anul II vor interpreta un rol într-unul din spectacolele teatrului. După absolvirea studioului, elevii rămân angajații teatrului.

Hotărârea precizează că aceste studiouri își vor desfășura activitatea periodic, în raport cu necesarul de cadre al fiecărui teatru. În orașele cu mai multe instituții teatrale, studiourile vor funcționa, pe rînd, pe lângă unul dintre teatrele respective.

● De curînd a apărut în vitrinele librăriilor sovietice primul volum al almanahului *Dramaturgia contemporană*. Almanahul cuprinde textele complete ale pieselor *Izvorul veșnic* de D. Zorin, *Tovarăși romantici* de M. Sobol, *Ultima etapă* de E. M. Remarque; vodevilul *Două mătuși sau... totul ca într-un vodevil* de V. Koroștîlev și comedia *Nota zero la purtare* de V. Stoenescu și O. Sava.

Italia

● „La Scena”, buletinul Institutului de Dramă Italian, a publicat în numărul 20/957 o informație privind Festivalul internațional al teatrelor de păpuși, care urmează să se desfășoare la București.

„Păpușile și marionetele din multe țări, se spune în amintita informație, vor fi convocate la București pentru un Festival internațional, ce se va desfășura între 15 mai — 1 iunie 1958. Pot participa la a-

cest festival toate formațiile, cit și toți artiștii profesioniști sau amatori”.

Totodată știrea din „La Scena” indică modalitățile de înscriere la festival.

● Reproducem dintr-un număr recent al revistei „Il Dramma” următoarea notă apărută sub titlul „Unde se joacă teatru la Veneția”:

„Înregistrăm două știri care privesc Veneția și teatrele ei. Poate că una o întrecește pe cealaltă, poate că nu există nici o legătură între faptele relatate. Oricum, deocamdată, nici o companie de proză nu poate poposi la Veneția, pentru că nu ar avea unde să joace. Și iată de ce: teatrul „Ridotto” a fost dărîmat. Lucrul s-a petrecut la sfîrșitul lui septembrie.

E drept „Ridotto” nu era un teatru, ci, un simplu paleativ, o caricatură de teatru înjghebată cu 350 de fotolii, dar dărîmarea lui a trezit o mare uimire. Tocmai acum, în toiu stagiunii, desființarea — printr-o hotărîre atît de drastică din partea primăriei — a unicei săli în măsură, cit de cit, să adăpostească un spectacol, a părut cel puțin un act de îndrăzneală. Cu atît mai mult, cu cît — și aici intervine a doua știre — la puțin timp după aceea, s-a comunicat că, printr-un decret, gloriosul teatru „Goldoni”, a fost salvat de la expropriere din respect istoric, înlăturîndu-se astfel pericolul să sfîrșească ca cinemascop. Dar, adaugă comunicatul, întrucît „Goldoni”, o clădire veche de 335 de ani, se găsește într-o stare de totală paragină și trebuie complet refăcut, peste cîteva zile se va institui un concurs etc., etc.

Ați înțeles deci? Pînă cînd va fi gata noul „Goldoni”, vor mai trece cîteva ani. Între timp, mulțumîndu-se cu „salvarea” vechiului teatru, municipalitatea n-a găsit altceva mai urgent de făcut decît să dărîme și teatrul „Ridotto”! (adică, singura sală în care se mai putea reprezenta un spectacol teatral. — *N. Red.*)

Orice comentariu pare de prisos!

R. Cehoslovacă

● Cabinețul pentru studiul istoriei teatrului ceh, înființat pe lângă Academia de Științe, pregătește actualmente o istorie a teatrului ceh. Lucrarea va oglîndi dezvoltarea teatrului ceh de la începuturile sale pînă în zilele noastre. „Istoria teatrului

ceh" va apărea în două volume : primul în 1960, iar al doilea în 1961.

● Alte opt piese rusești și sovietice îmbogățesc anul acesta repertoriul teatrelor pragheze. Astfel, Teatrul „S. K. Neumann” va reprezenta *Pescărușul* de Cehov ; Teatrul Realist, *Prea multă minte strică* de Griboiedov, iar Teatrul de Comedie, *Visul unchiului* de Dostoievski. Dintre autorii sovietici, vor mai fi reprezentăți V. Vișnevski, L. Leonov, A. Korneiciuk și Alexei Tolstoi.

● Teatrul regional din Karlovy Vary a prezentat în deschiderea stagiunii comedia *Copiii noștri scumpi* de N. Manzari, autor dramatic italian contemporan. Piesa a fost reprezentată în premieră cehoslovacă.

Belgia

● Hotărit lucru : anul 1958 este Anul teatrului de păpuși și marionete. Expoziții, conferințe internaționale, concursuri și discuții se succed, în mai toate regiunile globului. Iată că la Expoziția Universală de la Bruxelles se anunță un program vast de spectacole de acest gen, date de companii belgiene și străine. După care, Liège va găzdui între 14—20 august un Festival internațional (al cătelea ?) de spectacole tradiționale cu păpuși și marionete. Scena pe care vor evolua ansamblurile se află în incinta Muzeului vieții valone (Valonia este o parte a Belgiei, care are ca centru Liège), posesor al unei bogate colecții de marionete din secolul trecut. Cu același prilej, se vor da spectacole în piețe publice, pe scene mici instalate în rulote, aidoma spectacolelor ce se dădeau cu unu-două secole în urmă. Căci, să nu se uite, Liège are o veche și trainică tradiție în această ramură artistică.

R. D. Germană

● Televiziunea a făcut loc în repertoriul ei uneia din cele mai izbutite și acerbe scrieri dramatice ale lui Bertolt Brecht : *Jupin Puntila și sluga sa Matti*. În adaptarea și regia lui Peter Palitzsch și Manfred Wekwerth, spectacolul a numărat printre interpreți pe Erwin Geschonck (Puntila), Hans-Peter Minetti (Matti) și Regine Lutz (Eva, fiica lui Puntila).

● Teatrul din Meiningen, al cărui nume este legat de unul din momentele însemnate din istoria teatrului, ființează din 1831. De curind, teatrul a dat, într-un cadru festiv, a 20.000-a reprezentație de la constituirea sa.

Spania

● Teatrul de la Comedia din Madrid a reprezentat aproape de sfârșitul trecutei stagiuni, piesa *Lo siento, señor Garcia* (Regret, domnule Garcia) de Alfonso Paso. Piesa relatează întâmplările unei singure zile din viața unui om nevoiaș care știe să înfrunte greutățile unei existențe misere, cu zimbetul pe buze, încredințat fiind că într-o zi îi va zîmbi și lui norocul. Și, într-adevăr, pe neașteptate, zeița cu ochii legați pare să-și întindă mina ocrotitoare asupra acestui om hărțuit de lipsurile vieții. Într-o zi, fără voia lui, asistă la o discuție între niște necunoscuți care pun la cale uciderea unui om ce posedă o valoroasă poliță de asigurare. Spre a-i cumpăra tăcerea, necunoscuții îi oferă o importantă sumă de bani. Mirajul banilor e puternic. Cu suma oferită, viața poate deveni dintr-o dată frumoasă, îndestulată. Visurile se țin cu repeziciune, unul mai atrăgător decît altul, dar... Un gînd se insinuează, umbrind perspectiva atît de luminoasă : prețul nesperatei fericiri e scump. E prețul unei conștiințe curate ! E prețul unui zimbet nevinovat. Și, încetul cu încetul cu încetul, visurile pălesc și se sting, doar gustul amar al crimei stăruie persistent. Spre seară, pașii îl poartă spre sediul poliției. Crima nu va mai avea loc. Un om și-a redobîndit viața, în timp ce el a pierdut... Dar, a pierdut oare ? Alfonso Paso răspunde la această întrebare în ultima replică a piesei : „a cîștigat dreptul de a spera și a lupta pentru ziua de mîine”.

Cronicarii spanioli au încercat să prezinte piesa lui Alfonso Paso drept un tipic proces de conștiință, omițînd să releve bogatele implicații sociale ale piesei. Căci, dincolo de conflictul ei psihologic, piesa lui Alfonso Paso deschide o largă perspectivă asupra realităților Spaniei franchiste, dezvăluind, între altele, grelele condiții de viață ale oamenilor simpli.

În peisajul teatral spaniol, predominant de drame religioase și comedii frivole, Re-

gret, domnule Garcia reprezintă o temerară încercare a unui dramaturg conștient de funcția socială a teatrului de a aduce pe scenă probleme și imagini din viața sumbră a maselor largi.

R. P. Polonă

● Repertoriul actualei stagiuni teatrale din Polonia prevede un echilibru între creațiile dramatice ale diferitelor țări, prioritatea acordându-se, firește, literaturii originale. Jumătate din piesele reprezentate vor fi lucrări clasice poloneze și străine. Se va acorda o atenție sporită dramaturgiei dintre cele două războaie. Se pregătește comemorarea a cincizeci de ani de la moartea scriitorului Wyspianski, ale căruia piese vor fi jucate de mai toate teatrele țării. De asemenea, au început lucrările pregătitoare pentru festivitățile „anului Slowacki“, care vor domina stagiunea 1958—1959.

Danemarca

● Teatrul de pantomimă „Tivoli“ din Copenhaga a întreprins, în cursul acestei ierni, primul său turneu în străinătate, în afara țărilor scandinave, pe care le vizitează des. După o scurtă stagiune pregătitoare la Dublin, teatrul a plecat la Londra, unde a prezentat un program de balet, pantomimă și muzică, realizat în stilul național, ale cărui începuturi istoricii teatrului danez le plasează în jurul anului 1707.

R. P. F. Iugoslavia

Tot mai mulți solicitori, prea puține locuri! Într-adevăr, ultimele stagiuni au demonstrat pe viu că teatrele din Belgrad nu pot satisface numeroasele cereri de bilete primite din partea spectatorilor. Această situație a determinat forurile de conducere, cit și direcțiile teatrelor să analizeze posibilitățile existente pentru remedierea crizei „de spațiu“ în teatre. Astfel se face că, odată cu începutul noii stagiuni teatrale, spectatorilor din capitala iugoslavă li s-au pus la dispoziție două noi săli de teatru. Prima va fi tutelată de Teatrul Iugoslav de Dramă, care va reprezenta pe noua scenă: *Școala femeilor*

de Molière, *Lucrèce* de Giraudoux, *A existat oare Ivan Ivanovici?* de Nazim Hikmet, *Casa tăcerii* de Miroslav Belovici și Iovan Cirilov, doi tineri dramaturgi iugoslavi. Aceste piese completează repertoriul Teatrului Iugoslav de Dramă, din care mai amintim *Richard al III-lea* de Shakespeare, *Năzdrăvanul de la Soare-apune* de Synge, *Trilogia ragusiană* de Ivo Voinovici (de la a cărui naștere se împlinesc 100 de ani) și altele.

A doua sală nouă de teatru este Studioul Teatrului Dramatic din Belgrad. În sala studioului, teatrul își propune să prezinte, printre altele, *Amintire dintr-o zi de luni* de A. Miller, *Romanța* de T. Williams, *Brazii cresc pe maluri* de Igor Torkav. Un repertoriu dificil, fără îndoială, care va ridica numeroase probleme în fața colectivului artistic, cu atât mai mult cu cât pe scena primei săli el va avea de făcut față unui alt repertoriu variat, în care întâlnim numele lui Vsevolod Vișnevski (*Tragedia optimistă*), A. Miller (*Vedere de pe pod*), Ugo Betti (*Potopul*), C. Santelli (*Familia Arlechin*), Branko Copici (*Aventurile Nicoletei Brusac*) și alții.

● Teatrul Popular din Saraievo a prezentat în premieră *Ruptura* de B. Lavreniev. Direcția de scenă îi aparține lui Meși Selimovici, cunoscut scriitor și dramaturg iugoslav.

Franța

● Odată cu începutul stagiunii, Teatrul Național Popular a inaugurat sistemul spectacolelor prin abonament. Fiecare abonat are dreptul să asiste la un ciclu de cinci spectacole. Prețul unui loc revine la maximum 250 de franci. Într-un răstimp de numai cinci săptămâni de la deschiderea înscrierilor pentru spectacolele prin abonament, numărul solicitorilor a depășit cifra de 55.000. Cît privește repertoriul destinat abonaților, el va cuprinde: *Henric al IV-lea* de Pirandello, *Bolnavul inchipuit*, *Fedra* și *Peer Gynt*.

Al cincilea spectacol n-a fost încă fixat, dar Jean Vilar și-a anunțat intenția să monteze o piesă modernă, cu toate că... „Dimensiunile sălii noastre nu sînt în măsură să-i inspire pe autori, a declarat el. Chaillot e un cimp de luptă. Puține sînt piesele moderne ce pot ține piept loviturilor. Această situație mă rupe de teatrul

modern, lucru pe care-l regret foarte mult." Totuși, gândul de a reprezenta un repertoriu modern n-a fost abandonat cu totul. Dimpotrivă! Soluția "...Am avea nevoie de o a doua sală... Mi-ar trebui o sală cu o capacitate mijlocie de 200 pînă la 600 de locuri. Dar asta e greu de găsit".

În cîțiva ani de activitate, Vilar a dovedit că știe să persevereze. Succesele T.N.P.-ului, în ce privește atragerea unui public larg, „popular”, în jurul teatrului, sînt elocvente în această privință. De aceea, nu ne îndoim că obținerea unei noi săli și atacarea repertoriului modern vor deveni, în scurt timp, o realitate.

R. P. Chineză

● Dramatizările după povestirile marelui scriitor Lu Sin se bucură de o mare popularitate printre spectatorii chinezi. Dintre ultimele dramatizări a avut parte de un deosebit succes lucrarea *Rugăciune pentru fericire*, reprezentată de Teatrul „Pintzin”. Rolul principal a fost interpretat de artista Sin Fin-sia.

Anglia

● „The Stage” anunță că Vivian Leigh va interpreta rolul principal din piesa *Lucrèce* de Giraudoux, care se va juca la Londra în versiunea engleză a dramaturgului Christopher Fry și în regia lui Jean-Louis Barrault.

● Societatea pentru cercetări în domeniul teatrului (Society for Theatre Research), din Londra, va constitui o comisie, însărcinată să examineze posibilitățile de a salva clădirile teatrelor pe care organele municipale intenționează să le dărîme. Se știe că în Anglia multe teatre au fost și urmează a fi dărîmate, pentru a face loc unor blocuri comerciale. Society for Theatre Research consideră că atitudinea autorităților în această problemă este inacceptabilă și că sînt necesare măsuri care să pună locașurile teatrale la adăpost de orice măsuri nesăbuite.

R. P. Bulgaria

● Într-o convorbire cu unul dintre redactorii revistei de specialitate „Teatr”, St. Sirdciadjiev, directorul Teatrului de

Satiră din Sofia, unul dintre cele mai tinere colective teatrale din R. P. Bulgaria, a înfățișat planul de activitate pentru anul 1958.

Astfel, Teatrul de Satiră își propune să reprezinte *Blestematele fantome* de Eduardo de Filippo, *Ploșnița* de V. Maiakovski, *Căruța cu mere* de Shaw, iar din dramaturgia bulgară, *Bai Ganciu*, o dramatizare după romanul lui Al. Konstantinov, precum și un „spectacol-coupé”, insumind fragmente din opera satirică a lui Botev, Mihailovski, Stamatov și alții. În vederea asigurării unui repertoriu original, teatrul a solicitat concursul unora dintre cei mai de seamă scriitori bulgari. În momentul de față, Sv. Minkov, Al. Hadjihristov, B. Aprilov și alții lucrează pentru teatru.

În afara acestui repertoriu, axat, după cum se vede, pe cîteva lucrări consacrate ale dramaturgiei străine și naționale, Teatrul de Satiră va prezenta și două spectacole de estradă. Primul, *Cronica orașului Sofia*, își propune să reflecte cîteva aspecte din viața capitalei bulgare. Cît privește cel de al doilea spectacol — titlul său n-a fost încă fixat — el va oglindi imagini din activitatea întreprinderilor din Sofia. Pentru a putea aduna materialul necesar întocmirii acestui program de estradă, teatrul a recurs la un vast aparat de corespondenți, a căror sarcină este, pe de o parte, să popularizeze în întreprinderi activitatea Teatrului de Satiră, iar pe de alta, să colecteze datele cele mai semnificative din viața respectivelor întreprinderi.

S. U. A.

● Dacă în dramaturgia contemporană americană, critica realității politice și sociale este, în ultima vreme mai ales, o temă tot mai frecvent dezbătută, satira politică îndreptată împotriva guvernului și oficialității nord-americane se înscrie printre speciile dramatice mai puțin abordate de dramaturgii americani. Cauza trebuie, firește, căutată în rigorile legii maccarthiste, care a făcut pînă acum destule victime și în lumea scriitorilor. În atari condiții, apariția unei lucrări dramatice care-și îndreaptă tăișul satiric împotriva Washingtonului și a moravurilor politicianilor nord-americani trebuie privită ca o temerară încercare de a aduce în luminile rampei realități ținute cu strictețe sub interdicția

cenzurii oficiale. Meritul unei asemenea îndrăzneli revine dramaturgului John Patrick și formației de la Belasco Theatre din New-York, care a reprezentat de curând piesa *Good as gold*. John Patrick relatează, în cuprinsul celor două acte ale piesei, avaturile unui tânăr savant american deținător al unei invenții pentru transformarea aurului într-un îngrășămint vegetal cu proprietăți nutritive deosebit de bogate. Experiențele de laborator, ca și verificările practice demonstrează uriașa importanță a invenției pentru sporirea producției legumicole. Savantul se adresează Washingtonului, cerind aurul necesar pentru prelucrarea pe scară industrială a noului îngrășămint. Oficialitatea americană acceptă „în principiu” noua invenție, în care vede, în primul rând, un bun prilej de propagandă electorală, dar refuză, în mod practic, să pună la dispoziție aurul cerut, pretextând că veniturile pe care le-ar raporta acesta prin investirea sa în industria de armament depășesc cu mult beneficiile probabile obținute de pe urma sporirii producției legumicole.

Nu e greu de presupus vilva pe care a trezit-o piesa lui John Patrick. Cît privește presa americană, renunțind de astă dată la indiferența adoptată cu prilejuri similare, a atacat cu vehemență piesa, proclamând într-o cvasiunanimitate demnă de scopuri mult mai înalte, „inutilitatea” satirei lui John Patrick.

● Prețurile locurilor la teatrele de pe Broadway urmează o curbă ascendentă, ceea ce, firește, nu facilitează accesul categoriilor neprivilegiate în sălile de spectacol. Un loc bun în stal a ajuns să coste 9,90 dolari, ceea ce — potrivit unui comentariu provenit dintr-o sursă cu totul neașteptată: „Wall Street Journal” — reprezintă un record, chiar și pentru New York.

● O placă comemorativă de bronz a fost așezată de municipalitatea orașului New York în Times Square, la intersecția străzii 43 cu Broadwayul, pentru a indica

locul unde, acum 69 de ani, s-a născut într-un hotel, frecventat aproape exclusiv de artiști, marele dramaturg O'Neill.

● Piesa lui Brecht: *Mutter Courage*, care anul trecut a fost reprezentată într-un cadru restrîns la Actors' Workshop din San Francisco, într-o adaptare de Eric Bentley, va fi montată pe Broadway. Producția va fi finanțată de Stuart Scheffel, soțul cunoscutei actrițe Geraldine Fitzgerald, care va figura, de altfel, în fruntea distribuției. Regia: Orson Welles. Noua versiune în limba engleză aparține lui Marc Blitzstein.

Brazilia

● Spectacolele de marionete sînt deosebit de prețuite de publicul brazilian. Acest fapt și-a găsit recent o îndoită consacrare oficială: la prima Bienală de artă plastică teatrală, care a fost organizată la Sao Paolo, concomitent cu a patra Expoziție bienală de artă modernă — întrunind participarea a 42 de țări — au putut fi admirate numeroase exponate reprezentînd diverse tipuri de păpuși și marionete, ca și decoruri pentru acest gen de spectacole.

Austria

● Friedrich Schiller — al cărui nume strălucește pe bolta romantismului german cu o lumină deosebit de puternică și de clară, dramaturgul înflăcărat a cărui operă înfruntă victorios trecerea timpului, grație idealurilor înalte de omenie și libertate ce o animă — va fi din nou omagiat de întreaga omenire în 1959, cînd se vor împlini două secole de la nașterea sa. Burgtheater din Viena a hotărît, de pe acum, contribuția sa la sărbătorirea acestei date memorabile: cunoscutul ansamblu vienez va reprezenta un ciclu de spectacole cu cele mai însemnate opere dramatice schilleriene, în adaptările care fuseseră concepute de Paul Schletter, în 1905, pentru centenarul morții poetului.